

KAPITOLA 2.

Na žňovkách

Po chvíli přistál babičce nákup na kuchyňské lince.

„Babi, můžu jít s Lotkou do jejich sadu? Prý jim dozrály žňovky,“ vychrlil ze sebe Bód'a.

„Pojedeš na kole, nebo vezmeš sebou Ferdu?“

Bód'a chvíli přemýšlel, ale protože se jezevčík zasekl na dvorku se sousedovic kocourem, rozhodl se pro rychlejší bicykl.

Za chvíli už tahal kolo z kůlny a nasazoval si tmavě modrou přilbu. „Nezapomeň na oběd a pozdravuj pana Slezáka,“ houkla za ním babička, když vyjížděl z vrátek. Na konci ulice, kde měli babička s dědou dům, zahnul Bód'a doprava a fičel z kopce po nové asfaltové silnici. Dojel až k dolnímu konci vesnice a za hospodou zahnul doleva. Párkrát šlápnul do pedálů a už brzdil u domu, kde bydlela Lotka s rodiči.

„Před chvílí odešla i s tátou. Máš vyrazit za nimi,“ odpověděla mu paní Slezáková poté, co Bód'a zazvonil na zvonek u branky, a čekal, kdo mu otevře. Poděkoval, rozloučil se a vyrazil známým směrem. Přejel starý most se šesti historickými sochami. Ty byly chloubou vesnice a vytvořil je prý nějaký slavný barokní sochař. Jeho jméno si ale Bód'a nedokázal zapamatovat, i když kolem jezdil na kole skoro denně celý srpen. Za mostem uhnul na úzkou stezku, která vedla podél pole, až dojel pod Křížový vrch, na jehož vrchol vedlo kryté schodiště. Kovová mříž byla otevřená a Bód'a viděl na

druhém konci schodiště siluety postav, jdoucí nahoru. Seseď z kola, ale jeho další cesta nevedla po schodech. Místo toho se vydal na nenápadnou stezku, která se mírně zvedala napravo od začátku schodiště. Končila u dřevěných vrat, která stačilo šikovně odháčkovat zevnitř. Bóďa věděl, jak na to, takže za chvíli už byl i s kolem v rozlehlém sadu rodiny Slezákových.

Z uměle vytvořené jeskyně, kam Slezákoví schovávali nářadí, zrovna vyšel Lotčín táta s konvicí plnou vody. „Ááá, nazdar, Bóďo. Lotku najdeš nahoře. Ochutnává rybíz. Kolo si dej třeba sem,“ mávl pan Slezák. Bóďa také zahalekal pozdrav, dal kolo, kam pan Slezák ukazoval, a vyrazil po schodech nahoru. Růžové keře, pokrývající svah po pravé straně, krásně voněly. Když Bóďa vystoupal nahoru, podíval se doprava, kde pod košatým kaštanem (kterému pan Slezák bůhví proč říkal „Maďar“) bylo pískoviště. Zahradní lopatky a hrábě se na něm válely zcela opuštěné. Bóďa pokračoval směrem, kde tušil rybíz. „Že by žňovky byly rybíz?“ říkal si po cestě, když hledal keře s barevnými kuličkami. Vyšel ještě pár schodů a ocitl se nad jeskyní. Tam měli Slezákoví keře s černými rybízem. Lotku tam ale nenašel. Zamířil tedy kolem ořešáku, pod nímž rostl asparágus, ještě o kousek

výš, a tam u keřů s červeným rybízem našel Lotku, jak v podřepu češe rybíz přímo do pusy.

„Proč se rybízu říká žňovky?“ pomyslel si Bóďa. „Ahoj, pojd’ ochutnat, je skvělý,“ mávla na něj Lotka. Několik následujících minut se děti usilovně věnovaly česání rybízových keřů. Do jejich úst mířil červený i bílý rybíz a jejich pozornosti neuniklo ani několik angreštových keřů, co rostly hned vedle.

„Vy z něj neděláte marmeládu?“ podivil se Bóďa, když si vzpomněl na vynikající babiččinu rybízovou dobrotu.

„Děláme. Však už máme natrháno. Tohle jsou jen zbytky. A pozor na trny,“ řekla Lotka.

Zrovna v tu chvíli Bóďa sykl a strčil si prst do pusy, protože si zahákl jeden angreštový trn přímo do ukazováčku. Za chvíli už byly všechny keře v dosahu poctivě vyluxované.

„Půjďme se podívat na ty žňovky?“ otočila se na Bód'u Lotka.

Bód'a se zarazil. Celou dobu si myslel, že žňovky jsou rybízové kuličky nebo i angrešt. Nahlas však odvětil:

„Však kvůli tomu jsem tady, ne?“

„To jsem teda zvědavý, co to bude,“ dodal v duchu.

Cvrčci rozjížděli svůj vrzavý koncert na plné otáčky, srpnové sluníčko už pěkně pálilo a vysoká tráva, která žloutla z nedostatku vody, krásně voněla létem. Děti nemusely jít od rybízových a angreštových keřů daleko. Po úzké stezce ve svahu se dostaly až nad dřevěnou boudu, kterou měli Slezákovi v sadu, a tam stálo sedm jabloňových stromů. O jeden z nich byl opřený žebřík. „Natrháš si i domů, maminka to říkala,“ ukázala Lotka na košík, který se schovával v trávě u paty žebříku. Bód'a si odfrkl: „Jasně, jabka! Že mě to hned nenapadlo.“ Nahlas ale neřekl nic, rozběhl se ke stromům, popadl košík a začal šplhat na strom. „Kdo tam bude první!“

Lotka svou ztrátu už nedohnala a k Bód'ovi vyšplhala na strom o pár vteřin později. Okamžitě si utrhla nejbližší jablko a zakousla se do něj. Bód'a taky soustředěně chroupal svůj úlovek a koukal se k vesnici.

Výhled stál skutečně za to. V dolíku viděl vesničku, z jejíhož středu čněla věž kostela. Vesnici obklopovaly vlnité kopce pravidelně pruhované vinicemi. Čas od času se v nepravidelném rytmu ozývaly duté rány. Děti věděly, že jde o děla, která plaší špačky. Sluníčko se dostalo i přes jabloňové listy a opíralo své paprsky do dětských tváří. Když dosvačili, uspořádal Bód'a ještě soutěž v hodu ohryzkem do dálky a tentokrát nechal Lotku vyhrát. Pustili se do trhání jablíček do košíku a práce jim šla pěkně od ruky. Za chvíli už měli košík plný a za odměnu si dopřáli další světle zelenou, pěk-

ně kulatou žňovku. Křoupání a mlaskání přerušil až pan Slezák, který dorazil pod strom.

„Děcka, napadlo mě, že bysme tady zůstali i přes oběd a k jídlu si na ohni opekli špekáčky. Pár jich máme v boudě. Co říkáte?“

Dostalo se mu nadšené odpovědi z koruny stromu.

„Tak já zavolám naší mámě a tvoji babičce. Zatím můžete nanosit dřevo k ohništi,“ řekl pan Slezák a z kapsy vylovil mobilní telefon.

KAPITOLA 3.

Špekáčky na ohni

Obě děti se rozběhly k boudě. Vzaly to druhou stranou kolem kompostu a místa, kde rostly dýně a cuke-ty. V běhu se jim z košíku vykutálelo několik jablek, takže se vždycky prudce zastavily a jablka sesbíraly. Vůbec jim nevadilo, že kdyby šly normálně, došly by k cíli rychleji. Oba měli radost, že nemusí domů na oběd a můžou zůstat venku. Bouda stála na kraji velkého trávníku pod vysokým modřínem a kousek od plotu, kterým celý sad na jedné straně končil. Plot tam byl hlavně z bezpečnostních důvodů, aby nikdo nespádl ze skály, na které tato část sadu stála. Kovovými očky plotu se proplétaly popínavé rostliny, takže ven nebylo vidět. U plotu také rostly jiřiny, které krásně kvetly všemožnými barvami a opojně voněly. „Já je zapomněla zalít,“ plácla se Lotka do čela, vzala Bód'ovi ko-

šík z rukou, zmizela v boudě a za chvíli se vrátila bez košíku, ale zato s konví v ruce. Zamířila k rohu boudy, kde odtoková rýna ze střechy končila nad velkým sudem. Ten byl plný dešťové vody. „Počkej, pomůžu ti,“ přiběhl k ní Bód’a. Ponořili konev do průzračné vody. Museli pořádně zatlačit, aby překonali vodní hladinu. Najednou konev začala prudce plnit voda, takže zase měli co dělat, aby ji neutopili. Společnými silami konev plnou vody vytáhli a klopýtali k záhonům. Když ji nahnuli nad záhon, na rostliny se se šuměním spustil divoký déšť. Jiřin bylo hodně a děti musely k sudu s vodou ještě dvakrát.

Když měli hotovo a Lotka konvici uklidila zpátky do boudy, přišel tatínek s dobrou zprávou. „Je to dobrý, děcka, mám svolení pro oba. Jdeme dělat oheň. Lotko, ty víš, kde máme roští a dřevo. Vemte s Bód’ou plný náruče, ať nám to dobře hoří.“ Děti se rozběhly k nízké kůlně, kde Slezákovi skladovali dříví na otop. Ohniště bylo v trávě několik metrů od boudy, hned vedle cesty vysypané červenou cihlovou drtí. Když tam donesli náruče dříví a roští, seděl u kameny ohraničeného ohniště na lavičce pan Slezák a zálesáckým nožem dělal špičky na klaccích, které se chystali použít na opékání špekáčků. „Pomůžeš mi s ohněm, Bód’o? Lotka zatím

pan Slezák

může skočit do ledničky pro úlovek, co jsem připravil k obědu,“ zasmál se pan Slezák. Zatímco Lotka šla pro špekáčky, chleba a hořčici do boudy, pan Slezák společně s Bód’ou poklekli k ohništi, kde už na ně čekalo nalámané roští (pod ním pro jistotu i zmuchlané staré noviny) a taky pár polínek.

„Můžu?“ otočil se Bód’a na pana Slezáka.

Ten mu s úsměvem podal škatulku se zápalkami:

„Nejdřív zapal noviny. Schválně jestli to zvládneš na tři sirky.“